at Lovforslaget „burde være gaaet videre", nævner han som det „vigtigste Punkt": *Moderens Forældremagt.*

Prof. B. henviser til, at det i Motiverne til Lovforslaget erkendes, at Retsreglen om Faderens Vilje som den afgørende i Udøvelsen af Forældremagten, der jo, saa langt den rækker, gør Moderens Forældremagt illusorisk „i mange Tilfælde kan virke som en haard Ubillighed imod Moderen". Men i Motiverne menes det dog. siger Professoren, at et Forsøg paa en Ændring heri, som den nyere Tids Kvindebevægelse saa stærkt har krævet, er „en Opgave af den største Vanskelighed". Thi i de normale Ægteskaber, hvor hovedsagelig Manden maa skaffe Pengene, „kan man ikke indføre en Ordning, hvis praktiske Resultat var at lade Hustruen træffe Bestemmelser og lade Manden betale". Skulde desuden begge Ægtefællers Stemme veje lige, maatte man, i de mange Tilfælde hvor en Afgørelse maa træffes, lade „de offentlige Myndigheder" afgøre Uenigheden, men dette „vilde aabne Udsigt til endeløse Forretninger for det offentlige og uheldsvanger Splittelse i Familielivet".

Professoren imødegaar disse Udtalelser og siger bl. a. følgende:

„Flere af disse Indvendinger anser jeg dog for uvæsentlige og ingen for afgørende. Tiden er sikkert nu moden til en Reform af den her bestaaende klare Uretfærdighed. Vor gældende Ret er uklar. Den hjemler vel utvivlsomt Moderen en vis Forældremagt ved Siden af Faderens. Derimod er Hjemmelen til, at Faderens Vilje er den afgørende, meget usikker. Denne sidste Regel er bleven støttet og kan kun støttes paa det historiske Begreb: Mandens Husbondemyndighed ogsaa over Hustruen. Men netop naar det maa antages, at denne retlige Overlegenhed overfor Hustruen personlig er bortfaldet med Nutidens Kulturudvikling, burde man have draget den Konsekvens heraf, at dermed Ligestillethed overfor Børnene mellem Mand og Hustru var blevet Reglen. Naar man ikke har gjort dette, skyldes det sikkert ikke blot Rester af en „etisk" Opfattelse af Manden som den overordnede, men ogsaa den retstekniske Vanskelighed, at vor Ret ingen Udvej har paavist, naar Konflikten mellem de to Viljer maatte løses."

Hvad angaar Løsningen af en saadan Konflikt mellem de to Viljer, Faderens og Moderens, siger Prof. B.:

„Den paakrævede Reform synes nu at kunne formes paa to Maader: Man kan gaa det kortere Skridt at bevare Mandens formelle Fortrinsret, men give Hustruen Ret til at paaklage hans Afgørelse for Domstolene, disse kan tilsidesætte den, hvis de skønner, at den fremtræder som et „Misbrug af hans Ret", som en Tilsidesættelse af hendes Interesse i Forholdet til Børnene — paa lignende Maade som Øvrigheden nu efter Børneloven kan fratage Faderen Forældremagten eller begrænse den af Hensyn til, at han er forbryderisk eller Børnene forsømte.

Man bør dog sikkert gaa et Skridt videre),* dels fordi vor Lovgivning og Praksis næppe er indstillet paa at give Domstolene et saa vidtstrakt Skøn, *dels og navnlig fordi Retfærdighed mod Moderen kræver fuld Ligestilling her**) Dette opnaas, hvis man, idet man fastholder Børnelovens Grænser for et virkeligt Indgreb i Forældremagten, giver Mand og Kone lige Forældremagt og kun bruger Øvrigheden som en „Opmand", der kan paakaldes til at vælge mellem de to Løsninger af en Konflikt, som hver af Ægtefællerne holder paa. Ved Valget kunde der da blandt andet, hvor Foranstaltningen havde pekuniære Følger, tages Hensyn til, hvem af Forældrene der hovedsagelig bestred Barnets Underhold. Herved fik Manden ofte en vis Overvægt; *kun maatte det ikke glemmes, at den Hustru der arbejder i Huset og med Børnene er Medforsørger, selv om hun aldrig tjener en Øre.*)*

Der er ingen Grund til at tro, at det offentliges Medvirken vil blive for ofte paaberaabt. Dels har Manden vel endnu i vide Kredse en konventionel Overvægt, der ofte vil sejre uden Rekurs til Øvrigheden, dels vil Sagen sjældent komme saa stærkt paa Spidsen, naar ikke Ægteskabssamlivet er saa angrebet, at det kommer til Separation eller Adskillelse, hvor dog en særlig Ordning og Deling af Forældremagten bør foregaa. Paa den anden Side er det jo netop i de ulykkelige Ægteskaber, at Konflikten opstaar, og her kan man mindst af alt lade Manden være eneraadende.

At vælge Øvrigheden til Opmand, f. Eks. Amtmanden, stemmer med de nedarvede Forestillinger om Pupilautoriteters Opgave eller om Rekurs til Øvrigheden med Hensyn til, om en Vægring ved at give Ægteskabstilladelse er „skellig." Maaske vilde man hellere lade Domstolene have Afgørelsen, men dette synes under nugældende Proces og uden særlig processuel Ordning et altfor tungt Apparat. Maaske kunde der ogsa dannes et særligt stedligt Raad; dog vilde de nuværende Værgeraad efter deres normale Opgaver næppe egne sig dertil."

---

*) Fremhævet af os. *Red.*